

omförmälda förslag handlar, får jag, med bifogande af ett exemplar af samma förslag, värdsamligen hemställa,
 att Riksdagen ville till pröfning företaga och för sin del godkänna det af komiterade gjorda förslag till lag om inskrifning i fastighetsbok samt till förändring i de författningar, som dermed ega sammanhang.

Denna motion torde remitteras till Lag-Utskottet.

Stockholm den 29 Januari 1873.

J. F. Fredricson,
 från Upsala län.

N:o 157.

Af Herr G. Mæchel: Om anslag till jernvägsbyggnad mellan Linköping och Westervik.

Det har länge varit en lifligt närd önskan hos innevånarne i norra delen af Calmar län att kunna åstadkomma en jernväg från det inre af landet till Westerviks stad, för att derigenom bereda mellanliggande traktens jordbruk betydliga skogstillgångar och i synnerhet storartade bergsbruk en särdeles behöflig lättnad i de långa och svåra transporter, som nu trycka desamma och förhindra deras utveckling.

Till följd deraf hafva förslag och undersökningar om jernvägs anläggande från östra stambanan till Westervik gjorts de sednare åren, och tvänne sådana, jemte kostnadsförslag och ritningar, inlemnades till den af Kongl. Maj:t år 1869 tillsatta komité för pröfning af hvilka enskilda jernvägsföretag som borde ifrågakomma till understöd från statens sida. Af dessa förordades det ena och uppfördes sagde väg, bland 33

ingifna förslag, såsom den sjunde i ordningen utaf de tretton, hvilka erhöles komiténs förord, med sträckning från östra stambanan öfver Gamleby till Westervik, derunder angränsande till och berörande jernbruk, kopparverk, gjuterier och mekaniska verkstäder, och som med Westervik till ändpunkt, skulle sätta Gotland i hastigare förbindelse med det inre af landet.

Enligt det inlemnade förslaget var denna väg, 8,11 mil med $3\frac{1}{2}$ fots spårvidd, visserligen afsedd att utgå från östra stambanan vid Linghem och sluta i Gamleby köping, men då komitén i förordet för nämnde bana uttryckt såsom sin åsigt, att densamma borde utsträckas till Westervik för att fullständigt »infalla i planen för sekundärnätet», så har sedermera beslutats att anlägga banan direkte mellan städerna Linköping och Westervik, såsom ändpunkter, och nytt kostnadsförslag för bana med 3 fots spårvidd samt 10,45 mils längd upprättats i Mars 1871 till belopp af 2,970,000 riksdaler riksmünt.

Men genom sedermera inträffad högst betydlig prisförhöjning å såväl materialier som arbetslöner, beräknas denna jernväg numera omöjligt kunna byggas under minst $3\frac{1}{2}$ millioner.

Detta oakadt, och då intresset för jernvägen verkligen är stort, hafva ansträngningar till bidrag, medelst aktieteckning, skett såväl af enskilda som af kommuner och städer, hvarigenom nära $\frac{1}{3}$ af sistnämnda belopp nu är tecknad med afsigt att öfriga kostnaden, cirka 2,400,000 riksdaler, skulle anskaffas genom lån.

Kostnadsförslaget upptager dock icke ränta under byggnadsåren, hvilken antages bestiga sig, efter följande beräkning:

första året å	1,000,000 Rdr,	3 års ränta å	$5\frac{1}{2}$ proc.	R:dr	165,000.
andra året å	1,000,000	» 2 års d:o	» »	»	110,000.
tredje året å	400,000	» 1 års d:o	» »	»	22,000.

tillsammans Riksdaler 297,000.

eller i jemnt tal 300,000 riksdaler.

Jemte den stora fördel denna jernbana ofelbart kommer att medföra för ortens framåtskridande, torde icke böra förbises den vikt densamma skulle ega såsom kommunikationsled för Gotland, hvars närmaste stad på fasta landet är Westervik, och är det med hänsyn ej blott till underlättad samfärdsel emellan sagde ö och moderlandet, utan äfven med afseende på denna jernvägs framstående strategiska vikt, såväl för fastlandet som Gotland, berättigande densamma ur sådan synpunkt måhända mera än andra enskilda jernvägsanläggningar att från

statens sida uppmärksammas, som jag vågar hemställa om ett relativt ringa bidrag från statens sida och vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville såsom anslag, utan återbetalnings-skyldighet, till det bolag som bildas för utförande af en jernväg om 3 fots spårvidd mellan Linköping och Westervik bevilja ett belopp af trehundratusen (300,000) riksdaler, motsvarande allenast räntan på två tredjedelar af byggnadskostnaden under de tre år arbetet komme att fortgå och hvarmed början förutsättes blifva år 1874:

första året med	R:dr 165,000,
andra året 1875 med	» 110,000,
tredje året 1876 med	» 25,000.

Riksdaler 300,000.

Stockholm den 30 Januari 1873.

Gustaf Mæchel.

N:o 158.

Af Herr A. P. Danielsson: Angående upphäfvande af stadgandet i 24 kap. 32 § af gällande kyrkolag om klockares brefbäringsskyldighet och densamma ordnande i sammanhang med blifvande beslut om kronobrefbäringsskyldigheten.

Då man uti vår nu gällande kyrkolag af 1686, kapitlet 24 § 32 finner stadgadt såsom en klockaren åliggande skyldighet, bland annat: »Han skall ock bära kapitlets, prostens och kyrkoherdens bref till prosten, när de honom tillhandakomma, till nästa klockare, och der sådant försummas, till skadan, som deraf timar, svara.» Denna våra i de flesta af rikets orter kient aflönade klockare åliggande skyldighet har